

РЕШЕНИЕ

№ 5231

гр. София, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 08.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2045** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на К. В. И. ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] против заповед № 513з-167/09.01.2023 г. на Директора на СДВР МВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят твърди, че процесната заповед е незаконосъобразна и неправилна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при нарушаване на материалния закон и при несъобразяване с целта на закона. Твърди, че Председателят на проверяващата комисия незаконосъобразно е отказал на жалбоподателя да получи копия от материалите за дисциплинарната проверка и по този начин е нарушено правото му на защита, както и че не става ясно против какви фактически обстоятелства следва да се защитава и в какво се изразява дисциплинарното нарушение. Отделно се излагат твърдения за нарушение за това, че дисциплинарно- наказващият орган /ДНО/ неправилно с една заповед е разпоредил извършването на дисциплинарна проверка по реда на чл.205 ал.2 ЗМВ за над 26 полицейски служители, докато посочената норма от ЗМВР изисква заповед против конкретен служител на МВР, тъй като съгл. чл.194 ал.4 ЗМВ дисциплинарната отговорност е лична. В жалбата се твърди,че приетите от ДНО за установени елементи от фактическия състав на нарушението не отговарят на правните

квалификации. Жалбоподателят излага твърдения, че в дисциплинарното производство срещу него става въпрос за неизпълнение на задълженията му „да контролира дейността на групата свързани с безопасността на движение и да оказва помощ и в частност на служителя Д. Х., като по времето на дневната смяна на посочения служител от 7.00 до 19.00 на 24.04.2022 /В./ жалбоподателят не е изпълнявал служебни задължения на пряко ръководство, тъй като на тази дата е бил в почивка съгласно месечния графика на работа. Твърди, че Д. Х. е изпълнил служебните си задължения, като излага аргументи във връзка със СУМПС и проверката в АИС за влизане и излизане на лицето и че системата EUCARIS-RESPER за полицейска проверка на СУМПС, издадени от други държави позволява справка само за СУМПС, издадени от държави –членки на ЕС, но не и на Швейцария, като на 24.04.2023 тази система не е била качена за ползване от служителите на ОПП-СДВР. Отделно от това, според жалбоподателя, въпросното СУМПС е било валидно и това е установено в хода на проверката, а служителите на МВР не са констатирали видни несъответствия в него, които да възбудят съмнение за неговата истинност и автентичност. Прави искане да се отмени обжалваната заповед. Претендира направените по делото разноси в размер на 810 лв. /10 лв. държавна такса и 800лв. възнаграждение за адвокат/, за които представя договор за правна защита и съдействие.

В съдебно заседание и в представените писмени бележки, поддържа жалбата и моли да бъде уважена и да му се присъдят направените съдебни разноси.

Ответникът – Директора на СДВР МВР в съдебно заседание моли съда за остави в сила процесната заповед като правилна и законосъобразна, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град, намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е основателна.

Видно от Заповед №8121К-2565/08.02.2017г. на Министъра на вътрешните работи К. В. И. е преназначен на ръководна длъжност „началник на 05 група „Ескорт и пилотиране“ към отдел „Пътна полиция“ в 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“, като съгласно протокол от 22.02.2021г. жалбоподателят е встъпил на посочената длъжност и се запознал с длъжностната характеристика за длъжността. /л.417-420/

Със заповед №513з-8231/26.09.2022 на Директора на СДВР е възложено извършването на проверка по постъпили данни за извършено дисциплинарно нарушение на служители на СДВР, като в обхвата на заповедта е включен и жалбоподателя К. В. И. с последващата заповед №513з-8851/14.10.2022г. на Директора на СДВР.

Отделно от това по делото е приложена и докладна записка №4574р-2070/03.10.2022 от и.д. директора на Дирекция „Инспекторат“ МВР до Министъра на МВР, с която се предлага материалите да бъдат изпратени на Директора на СДВР в качеството му на дисциплинарно-наказващ орган, като в мотивната част е изразено становище спрямо К. И., че не са налице данни, сочещи на умисъл при осъществяване на неправомерните действия и причините за допуснатите нарушения са недобро познаване и прилагане на нормативната уредба /л.243-248/.

Във връзка с извършваната проверка К. В. И. е депозирал писмено сведение на 20.10.2022 във връзка с покана от 17.10.2022 на председателя на проверяващата

комисия, в което сведения жалбоподателят е изложил възраженията си и е направил искане за предоставяне на материали от преписката.

С писмо от 21.10.2022 К. И. е уведомен, че има възможност да преглежда документите по преписката, да прави бележки и извадки.

За резултатите от извършената проверка е изготвена справка №513р-113835/21.11.2022, с която се предлага спрямо жалбоподателя К. В. И. да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца за неизпълнение на служебни задължения. /л.56-177-191/

След изготвяне на посочената справка на К. И. е връчена покана №513р-118148/01.12.2022 за писмени обяснения, ката такива не са представени от него в деловодството на СДВР, видно от протокол №513р-1861/06.01.2023г.

Със заповед № 513з-167/09.01.2023 г. на Директора на СДВР МВР на К. В. И. за дисциплинарно нарушение по чл.194 ал.2 т.2 ЗМВР-„ неизпълнение на служебните задължения“ на основание чл. 197, ал.1, т.3 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца по чл. 200, ал.1, т.6 ЗМВР за „неупражняване на контрол над подчинени“. В мотивите на заповедта е посочено, че наказанието се налага за извършено неизпълнение на служебните задължения, изразяващи се в неупражняване на контрол на подчинени- като началник 05 група „Ескорт и пилотиране“ при 02 сектор К. при ОПП СДВР върху дейността на подчинения му служител Д. Х., извършил проверката на С. на 24.04.2022 и това е довело до несакциониране на водача и допускането да управлява МПС при положение, че е неправооспособен.

Заповедта е връчена на 25.01.2023 г. и е обжалвана в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, с жалба вх.№ 4899/06.02.2023 г. по описа на Административен съд С.-град.

При така изложените фактически данни, които се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства съдът достига до следните правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 204, ал.4 от ЗМВР дисциплинарните наказания се налагат от служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал.1, т.1-3 от ЗМВР. Процента заповед е издадена от К. М. в качеството му на директор на СДВР-МВР. По делото е представена заповед №8121К-8940/20.07.2021 на Министъра на МВР, с която К. И. М. е преназначен като директор на СДВР, като видно от удостоверение №513р-15520/09.02.2023 към посочената дата е изпълнявал длъжността /л.421 и л.438/. Същевременно, видно от Заповед №8121К-2565/08.02.2017г. на Министъра на вътрешните работи К. В. И. е преназначен на ръководна длъжност „началник на 05 група „Ескорт и пилотиране“ към отдел „Пътна полиция“ в 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция““, като съгласно протокол от 22.02.2021г. жалбоподателят е встъпил на посочената длъжност /л.417/. Предвид гореизложеното процесната заповед за налагане на дисциплинарно наказание е издадена от компетентен орган - директор на СДВР-МВР, съобразно правомощията му по чл. 204, т.4 от ЗМВР.

Дисциплинарното производство е образувано и проведено съобразно изискванията на чл. 205, ал.1 от ЗМВР, като съдът не споделя аргументите, изложени в жалбата за нарушено право на защита на жалбоподателя, тъй като видно от материалите по делото процедурата е спазена и на жалбоподателя му е предоставена възможност да се

запознава с материалите по преписката и в този смисъл не е нарушено правото му на защита.

Съгласно чл. 194, ал.4 от ЗМВР дисциплинарната отговорност е лична. Всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия, извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъществено деяние обективно несъответства на правнодължимото поведение на служителя.

В оспорената заповед деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 194, ал.2, т.2 от ЗМВР като „неизпълнение на служебни задължения“, регламентирани в длъжностната характеристика, като не е упражнил контрол над подчинени и на основание чл.197 ал.1 т.3 и чл. 200, ал.1, т.6 от ЗМВР, му е наложено дисциплинарното наказание „порицание“ за срок от шест месеца. Видно от мотивите на заповедта, според ДНО, жалбоподателят не е упражнил контрол над подчинени по време на проверка на Г. С. на 24.04.2022г. и по този начин е осъществил дисциплинарно нарушение по чл.194 ал.2 т.2 ЗМВР- „неизпълнение на служебни задължения“, като е посочено, че на 24.04.2022 Д. Х. е спрял за проверка Г. С. и не е констатирал загубената правоспособност да управлява МПС и не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето с оглед установяване дали е условието да придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария, не е съставил АУАН и водачът С. е допуснат да управлява МПС без валидно СУМПС.

В заповедта е посочено, че К. В. И. не е предприел действия по извършване на контрол върху дейността на негови подчинени служители, свързани с осигуряване безопасността на движението и осъществяване на административнонаказателната дейност, а именно-по отношение дейността на младши инспектор Д. Х. при извършване на горепосочената проверка на Г. С.. В заповедта е прието, че пасивното поведение на К. И. води до неизпълнение на основни служебни задължения, вменени му с длъжностната характеристика за заеманата от него длъжност „да контролира дейности на групата, свързани с безопасността на движението“ и „да оказва помощ и контролира прилагането на АНД на групата в предвидените от закона случаи, при установяване на административни нарушения“.

Съдът счита, че изложените в оспорената заповед твърдения за нарушения от страна на жалбоподателя К. И. за неупражнен контрол върху дейността на Д. Х. са неоснователни. От една страна, видно от приложения по делото график за работа на 05 група „ЕП“ на 02 сектор „К.“ при ОПП-СДВР за месец април 2022 /л.915/ е видно, че на посочената дата -24.04.2022, когато водачът С. е управлявал МПС и му е извършена проверка, Д. Х. е бил дежурен за времето от 07.00 до 19.00 часа, но жалбоподателят не е бил на работа, респ. не имал задължението да изпълнява възложените му с длъжностната характеристика задачи. Същият извод се потвърждава и след запознаване със заповедите за организацията и разпределението на работното време на държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР и тези за организация и въвеждане на единен модел на работа при осъществяване на патрулно -постова дейност от структурните звена в състава на СДВР и ежедневните ведомости, дневниците за получени и предадени сигнали и разпореждания.

Дори да се приеме, че Д. Х. е извършил нарушение /което не е предмет на настоящото

дело/, следва да бъде отчетено, че по делото не са представени доказателства, които да вменяват задължение на К. И. като началник 05 група да проверява ежедневно или на следващия ден дейността на полицейските служители в неговата група и да проверява дали правилно или не всеки от служителите в неговата група е съставил или не АУАН при всяка извършена проверка от тях. Вменените на жалбоподателя служебни задължения с длъжностната характеристика за заеманата от него длъжност „да контролира дейности на групата, свързани с безопасността на движението“ и „да оказва помощ и контролира прилагането на АНД на групата в предвидените от закона случаи, при установяване на административни нарушения“ са общи и не предпоставят конкретни задължения и срокове за К. И. да проверява резултатите от всяка една извършена или неизвършена проверка от полицейските служители в 05 група. В случая, органът се е ограничил до посочване на текстовете от длъжностната характеристика, които смята, че са нарушени, съответно законовите разпоредби в които е предвидена дисциплинарната отговорност, което обаче не е достатъчно. В този смисъл следва извода, че изложеното в оспорената заповед твърдение за неизпълнение на служебни задължения от страна на К. И. е неоснователно, тъй като липсва коректно описание и не става ясно за какво точно е наказан жалбоподателя.

Предвид гореизложеното процесната заповед се явява постановена в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, т.е. налице са отменителните основания по чл.146, т.4 от АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски в размер на 810,00 лева, представляващи платени държавна такса и адвокатско възнаграждение, като посочената сума за адвокатско възнаграждение съответства на чл.8 ал.2 т.3 от Наредба №1/2004г. за минималните размера на адвокатските възнаграждение /ДВ бр.88/04.11.2022г./ за дела по ЗМВР с определен минимален размер 750 лв. Определеният адвокатски хонорар в размер на 800 лв. съгласно договора за правна помощ е за изготвената жалба, процесуално представителство и писмени бележки по делото и в този смисъл претенцията е основателна.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд –София-град, 21-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 513з-167/09.01.2023 г., издадена от Директора на СДВР МВР.

ОСЪЖДА Директора на СДВР МВР, да заплати на К. В. И. ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] разноски по делото за настоящата съдебна инстанция в размер на 810 лева (осемстотин и десет лева).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 -дневен срок, от съобщаването на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: